

Apotekare Knut Hamberg, född i Stockholm 1874, var son till grosshandlare Svante Hamberg och hans hustru Emilie. Han avlade apotekarexamen 1899 och hade sedan kortare anställning på apotek i Härnösand, Stockholm och Sundsvall. På apoteket i Sölvesborg var han som föreståndare verksam åren 1903–1931 Under denna tid gifte han sig 1908 med Signe Augusta Lindblad.

Hamberg var i Sölvesborg aktiv inte bara i sitt yrke utan även på flera andra områden. Inte minst hade han ett mycket stort och varmt intresse för ungdomar, idrott och sportaktiviteter.

Som ordförande i Sölvesborgs Gymnastik och Idrottsförening (SGIF) 1919–1931 engagerade han sig kraftfullt för att åstadkomma en mer funktionell arena än föreningens första lilla idrottsplats i Furuboda.

Genom en motion till stadsfullmäktige 1923 yrkade Hamberg på att ett lämpligt område vid Svarta Led skulle upplåtas och erforderliga medel anvisas för detta ändamål. Den 12 oktober 1924 kunde anläggningen invigas. Under de följande åren kunde den väl fungerande och natursköna idrottsplatsen successivt byggas ut och om för såväl gymnastik som allmänidrott och fotboll.

I det lokala politiska livet var Knut Hamberg ledamot av stadsfullmäktige åren 1907–1927, varav som dess ordförande 1918–26. Han hade även uppdrag i bl.a. Hälsovårdsnämnden, Styrelsen för samrealskolan och Fattigvårdstyrelsen.

En grupp spänstiga sölvesborgsflickor gymnastiserar med liv och lust tillsammans i Tivoliparken. Vad den här specifika övningen kallas, kanske någon i denna förnämliga disciplin mera sakkunnig person kan upplysa om?

Och så blev de bara tolv. Men vilka grymt häftiga blusar, brallor och kängor! Man blir ju nästan alldeles grön av avund. Vilka grejer och vilka tjejer!

Här är det verkligen full rulle men nu inte längre i folkparken utan på den härliga gräsmattan på Svarta Led med den lövklädda, högstammiga bokskogen i bakgrunden. Bokskogsstaden brukade ju Sölvesborg på den tiden allmänt och med rätta få heta.

Hur många ungdomar i alla tänkbara åldrar är egentligen i rörelse på denna fina tidsbild från 1920-talets mitt? Man tager vad man haver och har i denna väl fungerande gemenskap uppenbarligen inte några trängande behov av alltför dyrbara eller exklusiva tillbehör för att kunna ha hjärtans roligt.

Vad som skall räknas till det nödvändiga eller det försumbara i vår egen tids överkonsumtionssamfund torde rimligtvis kunna bli föremål för ett mer fördjupat och klartänt begrundande. Efter alla dessa mångtaliga och till synes ohjälpligt oförbätterliga konsumister kommer till sist syndafloden, eller...?

Inte är det väl den högt uppsatte mannen med den väldiga megafonen, som bestämmer om allting? Han i hatt, lång rock och med spatserkäpp måste emellertid i alla fall vara apotekaren Knut Hamberg, som nu säkert glädjer sig åt det som han så länge även i stark motvind har lyckats åstadkomma.

Vilken benämning på staden och dess närmaste gröna omgivning, som kommer att bli aktuell i framtiden, är med tanke på nutidens enkelspåriga, nästintill maniakaliska exploatering av allas våra fritids- och närområden ovisst. Grus- och Betongcity? Ja, så kan man ju också marknadsföra sig och sin kommun om det inte längre går för sig av naturliga skäl.

Det man gjort på Kämpaslätten är att ersätta en grön och vänlig infart med en hårt exploaterad miljö, som intill förväxling och förblandning påminner om varje annan i många kommuner. Det skulle lätt gå att kombinera det gröna med varsam exploatering.

Annars får nog kommunens slogan ändras till **Sölvesborg - av f.d. naturliga skäl** samt gärna också byta ut den spralliga kommunlogotypen mot något mer långsiktigt hållbart som det medeltida stadsvapnet.